

Arrest

nr. 123 169 van 28 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing aangaande Z.G. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in Grozny, waar u tevens werkzaam was als leraar.

U bent officieel gehuwd; uw echtgenote L.G. (O.V.7.692.842) vroeg samen met u asiel aan.

Uw problemen in de Russische Federatie begonnen op 29/12/2012. Op die dag, omstreeks de middag, vielen Kadyrovtsy uw woning binnen. U was op dat ogenblik niet thuis. U bevond zich op een nieuwsjaarsfeest in Gudermes, dat uitging van de school in Grozny waarvoor u werkte. De Kadyrovtsy bleken naar u op zoek te zijn. Uw woning werd door hen doorzocht. Daarna werd uw vrouw, die wel aanwezig was, opgepakt en meegenomen naar uw school in Grozny. Toen u ook daar niet bleek

te zijn, werd uw vrouw overgebracht naar de politieafdeling van de Leninskiwijk. Zij werd er ondervraagd over u. Zij werd hierbij zwaar geslagen.

Volgens de Kadyrovtsy werden er eerder die dag in het district Vedenski drie strijders gedood die zich verplaatsten in uw wagen. Men beweerde bovendien dat het om ex-leerlingen van u ging. U werd hierdoor verdacht van betrokkenheid. Meer nog, men ging er van uit dat u deze jongeren tot strijders had opgeleid.

Nog diezelfde middag werd u in Gudermes opgepakt. U werd eerst naar een onbekende plaats gebracht. Daar werden u vragen gesteld over uw wagen en werd u meegedeeld wat er eerder die dag was gebeurd. Er werden u geen namen meegedeeld van de strijders die waren omgekomen. U veronderstelde aldus dat uw wagen, die u aan de school in Grozny had geparkeerd, door deze drie strijders was gestolen. U werd tijdens de ondervragingen zwaar geslagen.

Na een vasthouding van twee dagen werd u eveneens overgebracht naar de politieafdeling van de Leninskiwijk.

Uw echtgenote was eerder reeds vrijgekocht door haar familieleden. Na haar vrijlating was zij bij haar familie ondergedoken in het dorp Katyr-yurt. Opnieuw werden u dezelfde vragen gesteld aangaande de wagen en de inzittenden.

Tijdens de ondervragingen kreeg u hartproblemen en werd u onwel. U werd daarom overgebracht naar de plaatselijke polykliniek. Deze verwees u op zijn beurt voor behandeling door naar het stedelijk ziekenhuis.

Op 06/01/2013 kon u uit het ziekenhuis ontsnappen nadat uw broer uw bewakers had omgekocht. U werd aan het ziekenhuis opgewacht door een wagen waarin uw vrouw samen met twee vrienden van u (R. en Re.) zaten. Uw vrouw en u werden hierna naar het dorp Dubovka (regio Rostov) gebracht. Daar kon u tijdelijk verblijven bij een derde vriend van u. Tijdens uw verblijf in Dubovka kreeg uw vrouw een miskraam vanwege de gebeurtenissen.

Op 13/04/2013 reisden uw vrouw en u vanuit Dubovka naar Novoshatinsk. Vanhieruit werden jullie in een minibus naar België vervoerd.

Op 17/04/2013 kwamen jullie in België aan.

Op 18/04/2013 vroegen jullie asiel aan.

Tijdens uw verblijf in België vernam u via uw vriend R., die in contact staat met uw familie en uw schoonfamilie, dat de autoriteiten langs uw familieleden waren gegaan op zoek naar u.

U werd tevens geconvoceerd.

U vernam daarnaast via R. dat familieleden van de overleden strijders langs uw broer waren gegaan en er bloedwraak tegen u en uw familie hadden afgekondigd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U beweerde dat uw vervolging was ontstaan nadat drie strijders van uw wagen gebruik hadden gemaakt. De autoriteiten zouden u daarbij hebben verteld dat deze strijders ex-leerlingen waren van u. Welnu er wordt vastgesteld dat u bijzonder weinig weet over deze feiten die uw vervolging zouden hebben ingeluid.

De enige informatie die u hieromtrent heeft is hetgeen u door de autoriteiten tijdens uw aanhouding zou zijn gezegd. Met name dat de strijders met drie waren, dat zij (of enkele van hen) ex-leerlingen van u waren en dat zij op 29/12/2012 bij een schietpartij in het district Vedenski om het leven waren gekomen (CGVS I p.10-12; CGVS II p.6-8).

Verder heeft u geen informatie.

Hierbij wordt vastgesteld dat u naar uw verklaring geen enkele stap ondernomen heeft, noch in de Russische Federatie noch tijdens uw verblijf in België, om meer informatie te bekomen.

Er wordt daarbij gedacht aan informatie over de identiteit van deze personen (om uit te sluiten of u hen daadwerkelijk kende), aan de reden waarom zij als strijders werden beschouwd, en aan de omstandigheden waarin de schietpartij (waarbij uw wagen zou zijn betrokken) heeft plaatsgevonden. Hoewel u beweerde dat u hiervoor niet over de tijd en mogelijkheden beschikt, blijkt nochtans dat er verschillende kanalen voor handen waren via dewelke mogelijkerwijs informatie kon worden bekomen. Zo gaf u vooraleerst aan dat u nog regelmatig in contact staat met uw vriend R., die nog steeds in Grozny verblijft. Deze persoon zou daarbij op zijn beurt in contact staan met uw familie en schoonfamilie. Bij hem kon aldus, in eerste instantie, geïnformeerd worden of hij over meer gegevens beschikt of kan beschikken.

U verklaarde echter dat u hem, tijdens jullie veelvuldige contacten, nooit had gevraagd of hij over meer informatie over de drie inzittenden beschikt.

U verklaarde hier zelfs nooit aan gedacht te hebben.

U bestempelde het tevens als zinloos omdat het niets aan uw vervolging zou afdoen.

Tot slot verklaarde u dat het gevaarlijk is om informatie in te winnen.

Deze argumenten weten echter niet te overtuigen.

Zo houdt uw laatste verklaring geen rekening met de mogelijkheid dat R. reeds over meer informatie beschikt.

Daarbij kan, wat de overige tegenwerpingen betreft, worden verwacht dat u interesse betoont in de feiten van uw vervolging.

Het is namelijk onaannemelijk dat u niet meer trachtte te weten te komen gezien u in onduidelijke, verassende en verwarrende omstandigheden werd aangehouden.

In dezelfde lijn werd vastgesteld dat u geen enkele inspanning heeft geleverd om via de media na te gaan of er informatie beschikbaar is over de schietpartij op 29/12/2012.

U wees wat dit betreft wederom op een gebrek aan tijd en mogelijkheden.

U verklaarde tevens dat het weinig zin had en dat u er zelfs niet aan gedacht had (CGVS I p.12-13; CGVS II p.7-8).

Deze argumenten kunnen, zoals hierboven reeds aangegeven, niet weerhouden worden.

Aansluitend werd vastgesteld dat u tevens weinig geïnformeerd bleek te zijn over het bezoek van de familieleden van de drie strijders aan uw broer om bloedwraak tegen u en uw clan af te kondigen. Zo blijkt u niet te weten hoeveel personen zijn langsgekomen, hoe zij heten en wat hun band is met de drie strijders.

U verklaarde dat uw vriend R. u hier niet over verteld heeft en u het zelf ook niet nagevraagd heeft. Bovendien -en van wezenlijk belang- kan worden aangenomen dat uit deze gebeurtenissen naar boven zou komen wie de drie strijders waren.

De vaststelling dat u ook na dit bezoek niet op de hoogte bent van de identiteit van deze strijders is onaannemelijk.

U gaat u er bovendien zelf van uit dat uw broer met deze familieleden een gesprek heeft gehad waarin mogelijk meer verduidelijking zou zijn gegeven. Over de inhoud van dit gesprek weet u echter niets, aangezien u namelijk ook hier niet achter gevraagd heeft.

Dit moet tegen de achtergrond worden geplaatst dat u toen, naar uw bewering, een lang telefonisch gesprek had gehad met R. en dat jullie vooral over koetjes en kalfjes hadden gesproken. Jullie zouden slechts weinig aandacht besteed hebben aan dit incident (CGVS II p.5-6).

Gezien de bedreiging die vanuit dit bezoek uitgaat (het afkondigen van bloedwraak tegen u en uw hele clan) is het weinig aannemelijk dat u tijdens uw gesprek met R. weinig aandacht zou hebben besteed aan dit feit.

Daarbij wordt tevens gedacht aan de bekommernissen die zich stelden na dit bezoek, zoals de veiligheid van uw naaste mannelijke familieleden (aangezien de bloedwraak tegen uw hele clan was afgekondigd) en de manieren/pogingen om tot een verzoening te komen.

Uw gebrek aan informatie omtrent deze bloedwraak ondermijnt uw relaas dan ook op ernstige wijze.

Verder werd er tussen uw verklaringen en die van uw vrouw een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande de bezoeken die de autoriteiten bij uw familie/schoonfamilie zouden hebben afgelegd.

U beweerde met name dat, naast het bezoek van de familieleden van omgekomen strijders, ook de autoriteiten langs waren gekomen op zoek naar u.

Tijdens uw tweede gehoor beweerde u dat u van R. had vernomen dat de autoriteiten meermaals langs uw broer waren gegaan. U beweerde daarbij niet te weten of de autoriteiten ook leden van uw schoonfamilie hebben opgezocht. U beweerde van iets dergelijks niet op de hoogte te zijn (CGVS II p.11).

In tegenstelling hiermee verklaarde uw vrouw meermaals dat de autoriteiten eveneens langs haar moeder en broer waren geweest. Zij beweerde daarbij dat zij dit nieuws van u had ontvangen. Uzelf zou het op uw beurt van R. hebben gehoord (CGVS II L.G. p.3; CGVS I L.G. p.7).

Beide verklaringen zijn manifest tegenstrijdig.

Uw vrouw werd aldus gewezen op uw verklaring. Zij kon hier geen verheldering voor geven. Daarbij aansluitend wordt vastgesteld dat jullie beiden tijdens jullie eerste gehoor verklaarden dat ook uw schoonzus werd opgezocht.

Zowel u als uw vrouw gaven tijdens jullie tweede gehoor dan weer aan hierover geen nieuws te hebben.

Bovenstaande vaststellingen wijzen op de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

U legde twee documenten voor om uw vluchtmotief te staven, te weten een convocatie dd. 11/01/2013 en een Russisch medisch attest dd. 02/01/2013.

Wat de convocatie betreft werd tijdens uw tweede gehoor vastgesteld dat u slechts met moeite kon herinneren door welke dienst (zijnde de politie van het Leninski-district waar u eerder werd vastgehouden) u werd opgeroepen en u niet meer wist in welke hoedanigheid u moest verschijnen (zijnde als getuige).

Wat dit laatste betreft beweerde u zich dergelijke details niet meer te kunnen herinneren (CGVS II p.10). In de lijn van de voorgaande vaststellingen wijst ook dit op een gebrek aan interesse, die niet verenigbaar is met een vrees voor vervolging en bijgevolg verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Eerder werd soortgelijk bij uw echtgenote vastgesteld dat zij niet bleek te weten door welke dienst u werd opgeroepen. Zij verklaarde hier geen verstand van te hebben (CGVS I p.4). Aangezien zij zelf door deze dienst zou zijn opgepakt en mishandeld (met een miskraam tot gevolg) is dit gebrek aan kennis echter onaannemelijk.

In ondergeschikte orde wordt vastgesteld dat de convocatie geen informatie verschaft over de reden waarom u wordt opgeroepen en er aldus geen aantoonbaar verband is met uw relaas.

Aangaande het medisch attest, dat afkomstig zou zijn van de polykliniek waar u in eerste instantie werd onderzocht, werd eveneens een gebrek aan kennis vastgesteld omtrent de inhoud ervan.

Zo werd u gevraagd welke medische vaststellingen destijds door deze kliniek gemaakt werden.

Ter herinnering, u beweerde dat u daar was terechtgekomen vanwege de hardhandige ondervragingen. Welnu, u verklaarde dat er verschillende verstuikingen, letsels van de bovenste en onderste ledematen, gebroken ribben en ook een beschadigde nier werden vastgesteld (CGVS II p.10-11).

Dit komt echter niet overeen met de diagnose die vermeld staat in het attest.

Deze geeft aan dat er een gesloten hersenletsel, een hersenschudding, een breuk van de rechterelleboog en een breuk van de linker knie werden vastgesteld.

Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid.

In ondergeschikte orde dient ook hier te worden gesteld dat het medisch attest de oorzaak van deze verwondingen niet vermeldt en daardoor evenmin een aantoonbare verband legt met uw relaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ook de overige documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Uw intern paspoort en dat van uw vrouw, uw werkboekje en uw huwelijksakte leveren geen van allen informatie met betrekking tot uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing aangaande L.G. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U was woonachtig in Grozny en bent gehuwd met Z.G. (O.V.7.692.842).

U geeft aan dat u de Russische Federatie heeft verlaten omwille van de problemen van uw man. Uw man, een leraar bij een school in Grozny, werd ervan beschuldigd steun te hebben verleend aan strijders.

Op 29/12/2012 werden er met name enkele strijders bij een schietpartij gedood. Deze personen verplaatsten zich in de wagen van uw man, die eerder klaarblijkelijk was gestolen. Deze strijders zouden bovendien ex-leerlingen van uw man zijn geweest.

Op 29/12/2012 vielen Kadyrovtsy uw woning binnen. Toen zij uw man niet aantroffen werd u opgepakt en meegenomen naar zijn school in Grozny. Uw man bevond zich echter op een nieuwjaarsfeest in Gudermes.

U werd vervolgens overgebracht naar de politieafdeling van de Leninskiwijk en daar gedurende één etmaal vastgehouden. U werd ondervraagd over uw man en zwaar geslagen. U kwam vrij via de betaling van losgeld. U dook hierna onder bij uw familie in het dorp Katyr-yurt.

Uw man werd nog op 29/12/2012 opgepakt in Gudermes. Hij werd uiteindelijk ook overgebracht naar de politieafdeling van de Leninskiwijk. Hij werd er zwaar geslagen en belandde in het ziekenhuis.

Op 06/01/2013 kon uw man uit het ziekenhuis ontsnappen. Jullie reisden hierna samen naar het dorp Dubovka (regio Rostov) waar jullie konden verblijven bij een vriend van uw man.

Op 13/04/2013 reisden uw man en u vanuit Dubovka naar Novoshatinsk. Vanhieruit werden jullie in een minibus naar België vervoerd.

Op 17/04/2013 kwamen jullie in België aan.

Op 18/04/2013 vroegen jullie asiel aan.

Tijdens uw verblijf in België vernam uw man via zijn vriend R. dat de autoriteiten langs meerdere familieleden waren gegaan op zoek naar jullie. Uw man werd tevens geconvoceerd. Uw man vernam daarnaast via R. dat familieleden van de overleden strijders langs zijn broer waren gegaan en er bloedwraak hadden afgekondigd.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Z.G. (O.V.7.692.842).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U beweerde dat uw vervolging was ontstaan nadat drie strijders van uw wagen gebruik hadden gemaakt. De autoriteiten zouden u daarbij hebben verteld dat deze strijders ex-leerlingen waren van u.

Welnu er wordt vastgesteld dat u bijzonder weinig weet over deze feiten die uw vervolging zouden hebben ingeluid.

De enige informatie die u hieromtrent heeft is hetgeen u door de autoriteiten tijdens uw aanhouding zou zijn gezegd. Met name dat de strijders met drie waren, dat zij (of enkele van hen) ex-leerlingen van u waren en dat zij op 29/12/2012 bij een schietpartij in het district Vedenski om het leven waren gekomen (CGVS I p.10-12; CGVS II p.6-8).

Verder heeft u geen informatie.

Hierbij wordt vastgesteld dat u naar uw verklaring geen enkele stap ondernomen heeft, noch in de Russische Federatie noch tijdens uw verblijf in België, om meer informatie te bekomen.

Er wordt daarbij gedacht aan informatie over de identiteit van deze personen (om uit te sluiten of u hen daadwerkelijk kende), aan de reden waarom zij als strijders werden beschouwd, en aan de omstandigheden waarin de schietpartij (waarbij uw wagen zou zijn betrokken) heeft plaatsgevonden. Hoewel u beweerde dat u hiervoor niet over de tijd en mogelijkheden beschikt, blijkt nochtans dat er verschillende kanalen voor handen waren via dewelke mogelijkerwijs informatie kon worden bekomen. Zo gaf u vooraleerst aan dat u nog regelmatig in contact staat met uw vriend R., die nog steeds in Grozny verblijft. Deze persoon zou daarbij op zijn beurt in contact staan met uw familie en schoonfamilie. Bij hem kon aldus, in eerste instantie, geïnformeerd worden of hij over meer gegevens beschikt of kan beschikken.

U verklaarde echter dat u hem, tijdens jullie veelvuldige contacten, nooit had gevraagd of hij over meer informatie over de drie inzittenden beschikt.

U verklaarde hier zelfs nooit aan gedacht te hebben.

U bestempelde het tevens als zinloos omdat het niets aan uw vervolging zou afdoen.

Tot slot verklaarde u dat het gevaarlijk is om informatie in te winnen.

Deze argumenten weten echter niet te overtuigen.

Zo houdt uw laatste verklaring geen rekening met de mogelijkheid dat R. reeds over meer informatie beschikt.

Daarbij kan, wat de overige tegenwerpingen betreft, worden verwacht dat u interesse betoont in de feiten van uw vervolging.

Het is namelijk onaannemelijk dat u niet meer trachtte te weten te komen gezien u in onduidelijke, verrassende en verwarrende omstandigheden werd aangehouden.

In dezelfde lijn werd vastgesteld dat u geen enkele inspanning heeft geleverd om via de media na te gaan of er informatie beschikbaar is over de schietpartij op 29/12/2012.

U wees wat dit betreft wederom op een gebrek aan tijd en mogelijkheden.

U verklaarde tevens dat het weinig zin had en dat u er zelfs niet aan gedacht had (CGVS I p.12-13; CGVS II p.7-8).

Deze argumenten kunnen, zoals hierboven reeds aangegeven, niet weerhouden worden.

Aansluitend werd vastgesteld dat u tevens weinig geïnformeerd bleek te zijn over het bezoek van de familieleden van de drie strijders aan uw broer om bloedwraak tegen u en uw clan af te kondigen. Zo blijkt u niet te weten hoeveel personen zijn langsgekomen, hoe zij heten en wat hun band is met de drie strijders.

U verklaarde dat uw vriend R. u hier niet over verteld heeft en u het zelf ook niet nagevraagd heeft. Bovendien -en van wezenlijk belang- kan worden aangenomen dat uit deze gebeurtenissen naar boven zou komen wie de drie strijders waren.

De vaststelling dat u ook na dit bezoek niet op de hoogte bent van de identiteit van deze strijders is onaannemelijk.

U gaat u er bovendien zelf van uit dat uw broer met deze familieleden een gesprek heeft gehad waarin mogelijk meer verduidelijking zou zijn gegeven. Over de inhoud van dit gesprek weet u echter niets, aangezien u namelijk ook hier niet achter gevraagd heeft.

Dit moet tegen de achtergrond worden geplaatst dat u toen, naar uw bewering, een lang telefonisch gesprek had gehad met R. en dat jullie vooral over koetjes en kalfjes hadden gesproken. Jullie zouden slechts weinig aandacht besteed hebben aan dit incident (CGVS II p.5-6).

Gezien de bedreiging die vanuit dit bezoek uitgaat (het afkondigen van bloedwraak tegen u en uw hele clan) is het weinig aannemelijk dat u tijdens uw gesprek met R. weinig aandacht zou hebben besteed aan dit feit.

Daarbij wordt tevens gedacht aan de bekommernissen die zich stelden na dit bezoek, zoals de veiligheid van uw naaste mannelijke familieleden (aangezien de bloedwraak tegen uw hele clan was afgekondigd) en de manieren/pogingen om tot een verzoening te komen.

Uw gebrek aan informatie omtrent deze bloedwraak ondermijnt uw relaas dan ook op ernstige wijze.

Verder werd er tussen uw verklaringen en die van uw vrouw een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande de bezoeken die de autoriteiten bij uw familie/schoonfamilie zouden hebben afgelegd.

U beweerde met name dat, naast het bezoek van de familieleden van omgekomen strijders, ook de autoriteiten langs waren gekomen op zoek naar u.

Tijdens uw tweede gehoor beweerde u dat u van R. had vernomen dat de autoriteiten meermaals langs uw broer waren gegaan. U beweerde daarbij niet te weten of de autoriteiten ook leden van uw schoonfamilie hebben opgezocht. U beweerde van iets dergelijks niet op de hoogte te zijn (CGVS II p.11).

In tegenstelling hiermee verklaarde uw vrouw meermaals dat de autoriteiten eveneens langs haar moeder en broer waren geweest. Zij beweerde daarbij dat zij dit nieuws van u had ontvangen. Uzelf zou het op uw beurt van R. hebben gehoord (CGVS II L.G. p.3; CGVS I L.G. p.7).

Beide verklaringen zijn manifest tegenstrijdig.

Uw vrouw werd aldus gewezen op uw verklaring. Zij kon hier geen verheldering voor geven. Daarbij aansluitend wordt vastgesteld dat jullie beiden tijdens jullie eerste gehoor verklaarden dat ook uw schoonzus werd opgezocht.

Zowel u als uw vrouw gaven tijdens jullie tweede gehoor dan weer aan hierover geen nieuws te hebben.

Bovenstaande vaststellingen wijzen op de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

U legde twee documenten voor om uw vluchtmotief te staven, te weten een convocatie dd. 11/01/2013 en een Russisch medisch attest dd. 02/01/2013.

Wat de convocatie betreft werd tijdens uw tweede gehoor vastgesteld dat u slechts met moeite kon herinneren door welke dienst (zijnde de politie van het Leninski-district waar u eerder werd vastgehouden) u werd opgeroepen en u niet meer wist in welke hoedanigheid u moest verschijnen (zijnde als getuige).

Wat dit laatste betreft beweerde u zich dergelijke details niet meer te kunnen herinneren (CGVS II p.10).

In de lijn van de voorgaande vaststellingen wijst ook dit op een gebrek aan interesse, die niet verenigbaar is met een vrees voor vervolging en bijgevolg verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Eerder werd soortgelijk bij uw echtgenote vastgesteld dat zij niet bleek te weten door welke dienst u werd opgeroepen. Zij verklaarde hier geen verstand van te hebben (CGVS I p.4). Aangezien zij zelf door deze dienst zou zijn opgepakt en mishandeld (met een miskraam tot gevolg) is dit gebrek aan kennis echter onaannemelijk.

In ondergeschikte orde wordt vastgesteld dat de convocatie geen informatie verschaft over de reden waarom u wordt opgeroepen en er aldus geen aantoonbaar verband is met uw relaas.

Aangaande het medisch attest, dat afkomstig zou zijn van de polykliniek waar u in eerste instantie werd onderzocht, werd eveneens een gebrek aan kennis vastgesteld omtrent de inhoud ervan.

Zo werd u gevraagd welke medische vaststellingen destijds door deze kliniek gemaakt werden.

Ter herinnering, u beweerde dat u daar was terechtgekomen vanwege de hardhandige ondervragingen. Welnu, u verklaarde dat er verschillende verstuikingen, letsels van de bovenste en onderste ledematen, gebroken ribben en ook een beschadigde nier werden vastgesteld (CGVS II p.10-11).

Dit komt echter niet overeen met de diagnose die vermeld staat in het attest.

Deze geeft aan dat er een gesloten hersenletsel, een hersenschudding, een breuk van de rechterelleboog en een breuk van de linker knie werden vastgesteld.

Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid.

In ondergeschikte orde dient ook hier te worden gesteld dat het medisch attest de oorzaak van deze verwondingen niet vermeldt en daardoor evenmin een aantoonbare verband legt met uw relaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 20 december 2013 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Tegen het argument van de commissaris-generaal dat verzoekers weinig weten over het incident van 29 december 2012, waarbij drie strijders, zijnde ex-leerlingen van verzoeker, bij een schietpartij in het district Vedenski om het leven kwamen, voeren ze aan dat verzoeker het te gevaarlijk achtte om daarover informatie in te winnen en dat ze zo onopgemerkt mogelijk wilden blijven ten einde niet gevonden te worden door de Kadyrovtsy. Ze stellen dat ze evenmin hun familie en vrienden in gevaar wilden brengen door informatie te vragen.

Ze wijzen op het feit dat de commissaris-generaal op geen enkele manier de feiten die verzoekers aanhaalden als de reden waarom ze hun land van herkomst hebben verlaten, heeft onderzocht, en hekelen het feit dat de bestreden beslissing “*enkel gebaseerd (is) op het feit dat verzoekers weinig details konden geven*”. Volgens hen wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat de feiten *ipso facto* niet hebben plaatsgevonden wat een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ook tegen het argument van de commissaris-generaal dat verzoekers weinig informatie hebben over het bezoek aan verzoekers broer van familieleden van de drie gedode strijders, waarbij bloedwraak tegen verzoeker en zijn clan werd uitgesproken, voeren verzoekers aan dat ze beducht waren voor de autoriteiten om meer informatie te bekomen. Ze wijzen erop dat verzoeker zijn broer, alsook zijn kennis R. heeft gecontacteerd ten einde meer te weten te komen over de actuele situatie betreffende hun vervolgingsproblemen, waarbij hen gemeld werd dat een van de bezoekers -die met vier waren- de vader van een omgekomen strijder B. was.

Verzoekers vragen aan de Raad om van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde hun dossier naar de commissaris-generaal terug te sturen voor een deugdelijk onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift twee convocaties, respectievelijk gedateerd 20 oktober 2013 en 10 november 2013, van de politieafdeling van het district Grozny die verzoeker verkreeg van zijn broer, naar hij verklaart via burens in zijn land van herkomst, nadat verzoeker met hem contact had opgenomen om meer nieuws te bekomen omtrent de problemen.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, L.G., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanbod van verzoeker, Z.G., de Raad enkel ingaat op het aanbod van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker op een onaannemelijke manier onwetend bleek over de feiten die aan de basis lagen van zijn voorgehouden vervolging.

De enige informatie die verzoeker hieromtrent kon geven was, hetgeen naar zijn verklaringen hem door de autoriteiten tijdens zijn aanhouding op 29 december 2012 was gezegd, namelijk dat een groepje van drie rebellen die oud-leerlingen van hem waren, op 29 december 2012 bij een schietpartij in het district Vedenski om het leven waren gekomen (zie het verhoorverslag van 27 mei 2013, p. 10-12; zie het verhoorverslag van 4 november 2013, p. 6-8).

Verzoeker gaf toe dat hij geen stappen ondernomen had, noch tijdens zijn verblijf in de Russische Federatie noch tijdens zijn verblijf in België, om meer informatie te bekomen.

Hij verklaarde dan ook geheel onwetend te zijn over de identiteit van deze personen, de reden waarom ze als strijders werden beschouwd en de omstandigheden waarin de schietpartij, waarbij zijn wagen zou zijn betrokken, heeft plaatsgevonden.

De Raad merkt op dat verzoeker nochtans over verschillende kanalen beschikt via dewelke hij mogelijkerwijs informatie kon bekomen; zo stelde hij dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn vriend R., die nog steeds in Grozny verblijft, die in contact staat met verzoekers familie en schoonfamilie.

Verzoeker verklaarde echter dat hij aan R. evenwel nooit heeft gevraagd naar meer informatie over bedoeld drietal en het zelfs bij hem niet is opgekomen om dit te doen (zie het verhoorverslag van 27 mei 2013, p. 12, 13; zie het verhoorverslag van 4 november 2013, p. 7, 8).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekers het te gevaarlijk vonden om daarover info te vragen en ze zo onopgemerkt mogelijk wilden blijven ten einde door de Kadyrovtsy niet aangetroffen te worden; ze voegen er aan toe dat ze evenmin hun familie en vrienden in gevaar wilden brengen door meer informatie te vragen.

De Raad wijst erop dat van verzoeker in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De uitleg in het verzoekschrift dat het te gevaarlijk was om daarover informatie in te winnen en dat verzoeker evenmin zijn familie en vrienden in gevaar wilde brengen door informatie te vragen, verklaart overigens niet waarom verzoeker heeft nagelaten na te gaan of R. zelf reeds over meer informatie beschikte, noch waarom verzoeker geen enkele inspanning heeft geleverd om via de media na te gaan of er informatie beschikbaar is over de schietpartij op 29 december 2012.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatigheid om zich te informeren wijzen duidelijk op een gebrek aan interesse en keert zich tegen de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker onaannemelijk weinig geïnformeerd bleek te zijn over het bezoek van de familieleden van de gedode rebellen aan zijn broer om bloedwraak tegen hem en zijn clan aan te zeggen.

Zo bleek verzoeker bij zijn verhoor op 4 november 2013 op het Commissariaat-generaal onwetend over het aantal personen die langsgesproken waren, wat hun namen waren en wat hun verwantschap was met de drie strijders.

Verzoeker verklaarde dat zijn vriend R. hem hier niets over verteld heeft en hij gaf toe zelf ook niets gevraagd te hebben; hij verklaarde hieromtrent nog dat hij met R. een lang telefonisch gesprek had gehad, waarbij vooral over koetjes en kalfjes was gesproken en slechts weinig of geen aandacht was gegaan naar dit incident (zie het verhoorverslag p. 5, 6).

Verder bleek dat verzoekers broer met de bezoekers een gesprek hebben gehad waarin mogelijk meer verduidelijking zou zijn gegeven, doch hierover stelde verzoeker niets te weten om reden dat hij hier niet naar gevraagd heeft.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat ze danig beducht waren voor de autoriteiten om meer informatie te vragen.

Het ontgaat de Raad hoe de voorgehouden angst voor de autoriteiten verzoeker zou hebben verhinderd over het incident met R., tijdens hun lang telefonisch gesprek te praten (zie het verhoorverslag, p. 5, 6).

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker alsnog zijn broer, alsook zijn kennis R., heeft gecontacteerd ten einde meer te weten te komen over de actuele situatie betreffende hun vervolgingsproblemen, waarbij hij te weten kwam dat één van de bezoekers -die met vier waren- de vader van de gedode strijder B. was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker ten tijde van zijn verhoor op het Commissariaat-generaal geheel onwetend was over het incident en had nagelaten zich beter te informeren bij R. en zijn broer.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst.

Gezien de dreiging die dit bezoek meebracht, met name de afkondiging van bloedwraak tegen verzoeker en zijn hele clan en gelet op de bekommernissen die zich stelden na dit bezoek, zoals de veiligheid van zijn naaste mannelijke familieleden en de pogingen om eventueel nog tot een verzoening te komen, is verzoekers gebrek aan kennis ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal onaanvaardbaar.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande de bezoeken van de autoriteiten bij hun familie, respectievelijk schoonfamilie.

Verzoeker verklaarde dat, naast het bezoek van de familieleden van omgekomen strijders, ook de autoriteiten naar hem op zoek waren.

Tijdens zijn verhoor op 4 november 2013 (zie het verhoorverslag, p. 11) beweerde hij dat hij van R. had vernomen dat de autoriteiten meermaals langs zijn broer waren gegaan maar dat hij niet wist of de autoriteiten ook leden van zijn schoonfamilie hebben opgezocht; hij stelde van iets dergelijks niet op de hoogte te zijn.

Verzoekster verklaarde daarentegen meermaals dat de autoriteiten eveneens langs haar moeder en broer waren geweest en dat zij dit nieuws van verzoeker had gehoord, die het van R. zou hebben gehoord (zie haar verhoorverslag van 27 mei 2013, p. 7; zie haar verhoorverslag van 4 november 2013, p. 3).

De Raad benadrukt dat van echtgenoten, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen

zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal op geen enkele manier de feiten die verzoekers aanhaalden als de reden waarom ze hun land van herkomst hebben verlaten, heeft onderzocht; verzoekers hekelen het feit (zie het verzoekschrift, p. 5) dat de weigeringsbeslissing “*enkel gebaseerd (is) op het feit dat verzoekers weinig details konden geven*” en wordt nergens gesteld dat de feiten *ipso facto* niet hebben plaatsgevonden.

Naast de vaststelling dat er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld in de verklaringen van verzoekers aangaande de bezoeken van de autoriteiten bij hun familie, respectievelijk schoonfamilie, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In casu bleek verzoeker onaannemelijk onwetend omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas, wat zijn geloofwaardigheid ondergraaft.

Verder merkt de Raad op dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties, in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Bij hun verzoekschrift van 19 december 2013 voegen verzoekers twee convocaties, respectievelijk gedateerd 20 oktober 2013 en 10 november 2013, van de politieafdeling van het district Grozny.

Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Bovendien bevatten deze convocaties buiten de vermelding dat verzoeker wordt opgeroepen “als verdachte”, geen informatie over de zaak of de reden van oproeping, waardoor er geen aantoonbaar verband is met het asielrelaas van verzoeker.

Volledigheidshalve wijst de Raad op de aanvullende nota van de commissaris-generaal -“*COI Focus: Russische Federatie: Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen*” van 10 juni 2013-, neergelegd op 30 januari 2014, waaruit blijkt dat het mogelijk is om in Tsjetsjenië “*tegen betaling officiële documenten bij de overheden te krijgen*”; dat een oproeping voor een politieverhoor “*voor weinig geld te verkrijgen*” is; dat men in Tsjetsjenië “*talrijke documenten tegen betaling kan krijgen*” en dat het mogelijk is “*tegen betaling van smeergeld documenten te krijgen, vooral politieoproeping*”.

In die context vermogen documenten zeker niet om een ongeloofwaardig relaas, geloofwaardig te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*” dd. 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van

hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE